

Za našo deco.

Snegulčica.

(Iz zbirke »Grimmove pravljice«.)

Dalje.

Preoblekla se je v starko, ki prodaja razne drobnarije v košari. Naprtila si je košaro in se je podala na pot. Prehodila je sedem gora in na-

čadnje je prispela do kraja, kjer je imelo sedem palčkov svoj dom. Stopila je do hišice in je potrkala na vrata, rekoč: »Mnogo lepih stvari na prodaj! Kdo kupi kaj teh lepih stvari?«

Snegulčica je imela vrata vedno zaklenjena, ker so ji bili palčki naročili, da ne sme nikogar sprejeti v hišo. Pogledala je skozi okno in je rekla:

»Dober dan, stara mamica! Kaj pa prodajate?«

»Lepe reči, dete moje, jako lepe reči, čipke in pasove v vseh barvah.« Pri teh besedah ji ponudi krasen rdeč pas.

»To dobro ženo menda že lahko pustim v hišo,« je pomislila Snegulčica. Nato je odklenila vrata, spustila ženo v hišo in je kupila tisti pas, ki ji je bil tako ugajal.

»Joj, kako površno si se oblekla, draga moja! Naj ti malce popravim obleko in te opašem z novim pasom!«

Uboga Snegulčica ni niti malo oklevala. Postavila se je pred starko, da jo opaše. Hudobna žena je pas tako zelo nategnila, da deklica ni mogla več dihati ter je padla na tla kakor mrtva.

Starka je bila sedaj zadovoljna. Zlobno je sknila: »Tako, zdaj si najlepša od vseh!« Nato je vzela svojo košaro in je brž odšla.

Na večer so se vrnili palčki domov. Kako silno so se prestrašili, ko so zagledali Snegulčico nepremično na tleh. Dvignili so jo in takoj so videli, da ima nov pas, s katerim je bila grozovito stisnjena. Hitro so pas prerežali. Snegulčica je začela spet dihati in kmalu se je že mogla dvigniti.

Ko jim je Snegulčica pripovedala, kaj se je bilo pripetilo, so ji palčki rekli: »Ta starka ni bila nihče drug nego tvoja hudobna mačeha. Pazi se, pazi, ne pusti nikogar, pa res nikogar v hišo, če nismo tu.«

Ko je prispela kraljica na dvor, je takoj šla k ogledalu in ga je vprašala:

»Ogledalo na steni tej, katera žena je najlepša na svetu? Povej!«

Ogledalo pa je odgovorilo tako, kakor je to bilo storilo prej:

»Kraljica, ti najlepša žena tukaj si. Tam sredi gozdov pa, kjer palčkov je dom, Snegulčica biva, in njena lepota je tisočkrat večja od tvoje.«

Kraljico je preletavala groza. Prebledela je kakor stena. Uvidela je, da Snegulčica še živi. »Ah!« je vzklila. »Čakaj malo! Našla bom kak način, da te za vselej spravim s tega sveta.«

Znala je pripravljati razne strupe. Napojila je lep glavnik s strašnim strupom. Nato se je spet preoblekla v staro ženo, pa ne v tako ko prvič, in se je napotila čez sedem gora, da je dospela do hišice palčkov. Zopet je potrkala na vrata in rekla:

»Lepe reči na prodaj! Kdo hoče kaj od mene kupiti?«

Snegulčica jo je videla skozi okno in ji je takoj rekla:

»Prosim te, starka, pojdi dalje. Jaz ne smem nikomur odpreti vrat.«

»Pa vendar smeš gledati. Samo poglej, kako lepe reči imam,« in starka ji pomoli zastrupljeni glavnik.

Snegulčica se je dala preslepiti tudi tokrat. Odklenila je vrata in žena je vstopila.

Ko je bila določena cena, je rekla starka Snegulčici: »Zdaj pa dovoli, da te malce počestim.«

Uboga deklica se je zopet dala premotiti. Ugodila je starkini želji. Pa komaj se je glavnik dotaknil njenih las, je začel strup učinkovati in Snegulčica je padla nezavestna na tla.

Dalje sledi.

Katoliška mladina vseh šol — čitaj

„Nedeljo“!

Bodi zavedno-katoliška že v svojih nežnih mladih letih!

Stara obleka samo za nabelokožce.

G. Chirstensen je šef družbe za nakup in prodajo starih oblek v Brooklynu ob reki East river, kjer so nasproti njujorškim nebotičnikom cela nadstropja natrpano polna že zavržene obleke: hlače, telovnikov, sukenj in plašče. Tukaj je bilo leta 1928 starih oblačil v prometu za 10 mil. dolarjev. Prešteti in navesti število posameznih komadov, bi bilo nemogoče, ker se ta roba prodaja po teži. Splošno stane obleka, katero je belokožec zavrzel, 10 ameriških centov. Kot kupci te šare pridejo v poštev edino nabelokožci in sicer domačini še nekultivirani pokrajini. Kajti najubožnejši ameriški črnci ne nosijo oblačil iz omenjenega skladišča. Kitajci kupujejo predvsem ponošene hlače, Indijci telovnike. Zelo živahna kupčija s staro obleko cvete v Afriki. Afriški zamo-rec ima največje veselje s posebno živo pisanim platnom ter suknom. Razcefran zelen plašč z vijoličastimi rožami plača zamo-rec na obrežju afriške reke Kongo — pol dolarja.

Največja ladja bo kmalu dogotovljena.

Francoska parobrodna družba Compagnie Generale Transatlantique bo predala v spomladi leta 1935 prometni parnik »Normandie« s 75.000 tonami. Železno ogrodje največje ladje so že spu-stili v morje 29. oktobra 1932. 29 parnih kotlov parnika bo proizvajalo 160 tisoč k. s. V. pogon bodo spravili ladjo 4 električni motorji. Ladja bo dolga 313 m, bo dosegla 54 km na uro in bo imela na isti prostora 2170 potnikov. Vozila bode na črti La Havre — Njujork in bo prevozila 5400 km v 4 dneh.

Zahtevajte povsod

»Slov gospodarja«.